

Yalnızlık

– Gönül Kütük · 25 Şubat 2025

Sen şimdi, bu ölümün adına, yalnızlık dersin..
Yok öyle!
Herkes harfini bilsin ve çıkarsın yalnızlıktan!
Bir tek ölüm kalsın..
Tek başına olmanın, yalnızlık olmadığını,
İçimdeki boşluğun kalabalığını görünce, anladılar..
Nefesimin bile, duvarlara çarpıp,
Geri dönüyor, yankıları..
Çocuklaşıp, saklambaç oynarken,
Daha ilk hamlede, sobeliyorum kendimi.
Yakar top oynarken, yakıp yıkıp,
Toplayamıyorum küllerimi..
Bu sessiz bekleyiş, hayra çıkarsa bir gün,
Kusur gördüğüm yanlarımı, ödüllendireceğim..
Aynada alın çizgilerime bakıp,
İnce dudaklarımla gülümseyeceğim.
Uyuduğum da oluyor bazen.
Kapı aralığından sızan ışıkla dalıyorum,
Biteceğini kabullenemediğim rüyalara..
Burada insanlar uçuyor, kuşlar yüzüyor.
Yerdeki çiçeklerin kokusu, üzerime yağıyor.
Yanan bir ağacın gövdesinden,
Sadece karıncaları kurtarıyorum.
Bazen de;
Çirkin suratlı bir yaratıkla karşılaşıyorum..
Karabasan diyorlarmış adına!
Keşke diyorum;
Yarama basanlar da, gözlerimi açınca kaybolsalar.
Beddualar dolanıyor dilime,
Vardır bildiği Yaradan'ın diyorum..
Hayrımı istemese, atmazdı onları,
Geçmişimin çöplüğüne..
Adı ölüm olan yalnızlığın,
Kalabalığını dağıtırsam bir gün,
Yeniden ince dudaklarımla aynaya gülüp,

Ödüllendireceğim kendimi..